

Leonardo ga je prekinuo: »Zar ne vidiš, stranče, da je sve to letenje samo isprobavanje mojih snaga, ja sam na ovoj, On je na Onoj obali. Kako mogu poželjeti živjeti kao On, kad nisam On, zar ne osjećaš da se moja misao, koja je od njega, utjelovljuje?«

A stranac je odgovorio: »Utjelovljenje je samo jedno, mûka onoga koji će doći da svijetu pokaže svijetli put.«

Zatim je stranac otišao, a Leonardo je žurio u blagovaonicu gdje je slikao Zadnju večeru; kada je odgrnuo platno, vidio je tko je bio onaj stranac.

Od obale k obali, ide li On k meni ili ja k Njemu, kako je s tim? U svojem miru Leonardo je bio kao jezgro koje je odražavalo dvije obale, beskonačno udaljene, osuđene da se nikada ne združe. Jer obale, za vječnost udaljene, zure jedna u drugu, a nikada se ne spoje.

Sa slovenskoga preveo LUKO PALJETAK

DVIJE PJESME

Mustafa Grabčanović*

SAMOSTAN SANTA MARIA CAMPO

I... zadnja bješe odslužena misa:
pred stadom krenu preko Save fratar...
Osta tlo rodno — na kome bitisa
vjekovima semberski ratar.

Sruši sve Tatar u pobjednom huku:
od Santa Marie osta spaljen kamen.
Još i danas živi legenda u puku
ko davno u srcu zapretani plamen:

— U svetu ponoć kad sa vasiona
betlehemska zvijezda najavljuje sina,
utiša se narav, utiša se Drina...

— Nad semberskim poljem u pobožnoj vatri
nevidljiva zvona sa Crkvišta zvone
i ponoćku mole davno mrtvi fratri...

●
* Mustafa H. Grabčanović (1912—1990) značajan je, iako na žalost slabo poznat, hrvatski i bosanski pjesnik, musliman koji je rado surađivao u *Maruliću* i pridonosio našem duhovnom jedinstvu i zajedništvu. Rođen u Bjelini, kao i Salih Alić (1906—1982), bio je često zapostavljan i prešućivan kao i Salih. Neka mu stoga bar ovdje kao svojedobno i Salihu (usp. *Crkva u svijetu*, br. 2, 1982, str. 172—173) bude kratki spomen (*in memoriam*) i trajan *hommage*. Pjesme nam je dostavio Mustafin prijatelj Ivo Balentović, koji je 1984. godine izdao Grabčanovićevu zbirku *Krajolici moje Semberije* (Uredništvo).

VEČERNJA SONATA

Suton. Zlatan gori na bukvama lišaj
i bijeli đurđić zvoni u šipragu.
Srce moje, srce, malo se utišaj,
čuj muziku sfera, mističnu i blagu.

Ona tako mami, ona tako zivlje
u dubini šume gdje svjetluca kriješ,
gdje opija dušu božanstveno, divlje,
u paprati skriven procvjetali vriješ.

Šta li mjesec skriva, šta li noć ta skriva —
noć prepuna modre magije i čuda?
Kud li zivlje miris rascvjetalih i va?
Kud bih? Ni sam ne znam. Smješkam se ko luda.

Poč'ću u noć, prostor i vrijeme minut,
utonut u modru mistiku nemira —
i bit zvon đurđica ili se rasplinit,
i bit miris vriješka — magija svemira.

BOŽIĆ MEĐU BOROVIMA

Srečko Kosovel

Što, gdje, kako? Sam sam i nema nikoga ni ovdje ni tamo, ni čovjeka ni
svjetla. Nikoga. Nikoga.

Sam.

Otvorio sam prozor: nigdje nema snijega. Ni na pašnjaku, ni u poljima ni
u brdima. A ipak je Božić.

Svjetla su u kućama, u kućama su ljudi — samo sam ja sam.
Samo je siva cesta sama i crno stablo.

Jednom sam se vraćao. I tada su svuda bila svjetla, samo ih u jednoj kući
nije bilo.

Danas smo svjetlo i ja sami.

Otvorio sam prozor. Zvijezde, sitne i zlatne, bježe s ugodnim smiješkom
preko polja.

Ah, tamno je tamo u borovima. Ah, tamo je tiho. Tamo je svjetlo i tama,
zvijezde i noć, sveta tišina. Tamo je noćas Božić. — Ali zašto zurite?

Sa slovenskoga prevela* ANAMARIJA PALJETAK

* Iz: Srečko Kosovel, *Zbrano delo*, Druga knjiga, Državna založba Slovenije, Ljubljana, 1974, str. 208.